

Arrest

nr. 280 174 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 5 september 2020, diende op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 2 mei 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 2 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/09/2020

Overdracht CGVS: 07/04/2021

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 15 februari 2022 van 13u48 tot 17u32, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Caroline Baudot loco meester Charlotte Hauwen was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Wacbuudan clan (< Hawiye). U bent in 1989 geboren in het dorp Nurdugle, provincie Middle Shabelle. U bent niet naar school gegaan maar ging voor een korte tijd naar de madrassa. U trouwde veertien jaar geleden met uw man M. O. M., die af en toe werk had met het zetten van goederen en mensen in auto's richting Mogadishu. U kreeg met uw echtgenoot drie kinderen: een zoon A. en twee dochters Ah. en S. Jullie hadden geiten en een aantal koeien. U zorgde voor uw kinderen en voor de dieren en verkocht soms koeienmelk op de markt.

In 2016 geraakte uw man vermist. Al Shabaab (AS) had uw man al verschillende keren gevraagd om met hen mee te werken en uw man was moe van de problemen. Hij keerde op een dag niet terug van zijn transport richting Mogadishu en u weet niet wat er sindsdien met hem gebeurd is. AS kwam hierna geregeld naar u toe om te vragen waar uw man was.

In 2020, sinds juni ongeveer, kwam AS drie keer naar u thuis. Ze zeiden dat uw man al lang vermist was en dat hij niet meer voldoende was om uw echtgenoot te zijn. Ze zeiden dat u met hen moest trouwen en dat ze uw zoon wilden rekruteren. Eind juni hoorde u van de koranleeraar van uw zoon dat AS uw zoon wilde meenemen om hem een training te geven. Vijf dagen nadat u dit hoorde haalde u uw zoon van de koranschool en bracht hem stiekem onder in het huis van de tante van uw echtgenoot, die ook in uw dorp woonde. Nog eens vijf dagen later kwam AS bij u thuis langs. Ze zeiden dat u met hen moest trouwen en dat u niet mocht vermijden dat uw zoon door hen werd gerekruteerd. Ze arresteerden u, brachten u geblinddoekt met een wagen naar een plek en hielden u er drie dagen vast. Uiteindelijk ging u akkoord met een huwelijk en zei u dat u uw zoon zou zoeken. Na uw vrijlating hoorde u van een vrouw in het dorp, die besnijdenissen uitvoert, dat zij uw dochters van AS moest besnijden. U bleef na uw vrijlating nog zo'n kleine maand in het dorp, maar AS kwam u niet meer opzoeken. U sprak met uw vader, die een bouwgrond in Mogadishu verkocht en de reis voor u en uw kinderen uit het land regelde. Op 25 juli 2020 vertrok u naar Mogadishu waar u nog zo'n 15 dagen verbleef bij een smokkelaar. Van daar vertrok u het land uit en via Kenia en Nederland reisde u naar België. U diende op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: medische attesten in verband met uw diabetes, een medisch attest dat melding maakt van littekens, een medisch attest dd. 16/12/2020 waaruit blijkt dat u besneden bent, medische attesten dd. 16/12/2020 en 24/02/2022 waaruit blijkt dat uw dochters S. en Ah. niet besneden zijn, alsook een verklaring op eer van GAMS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden S. en Ah. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Hun naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 18/09/2020. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 15/02/2022 (CGVS, p. 13-14) vermeldde u het risico, wat hen betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor S. en Ah. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recente herkomst uit Nurdugle niet weten te overtuigen. Vooreerst kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw geografische kennis van uw beweerde regio van herkomst. Zo verklaart u dat uw dorp Nurdugle in het district Adale ligt (CGVS, p. 2), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit dorp in het district Adan Yabal ligt. Voorts stelt u dat Jowhar de hoofdplaats van het district Adale is, hetgeen echter niet correct is. Nadien stelt u correct dat Jowhar de hoofdstad van de hele provincie is, maar u kan niet vertellen wat dan de hoofdplaats van uw zagezegde district Adale is (CGVS, p. 2-3). Daarbij verklaart u ook dat het districtscentrum van Adale ten noorden van uw dorp Nurdugle ligt (CGVS, p. 3), terwijl dit ten zuiden van Nurdugle blijkt te liggen. Gevraagd of er ergens in de regio een vliegveld was, stelt u van niet (CGVS, p. 10). Uit de beschikbare info blijkt echter dat er wel een vliegveld is zo'n 30 kilometer de noorden van uw dorp, bij Agar Gul. Verder stelt u dat u nooit op een andere plek bent geweest buiten uw dorp (behalve eenmaal te voet naar het dorp Maxamed Saciid) omdat u dat nooit nodig hebt gehad. Dat u wel vele dorpen in de omgeving kan opnoemen met vermelding van de juiste windrichtingen en soms de afstand, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U kan immers voor het overige, hoewel u stelt van deze dorpen gehoord te hebben via anderen, niet veel over deze dorpen vertellen. U weet niet welke dorpen de grote of belangrijke dorpen in de buurt waren en kan niets specifiek over enige van deze dorpen vertellen (CGVS, p. 9-10). Bovenstaande elementen doen vermoeden dat u dorpen ingestudeerd hebt.

Gevraagd naar periodes van ernstige droogte vertelt u dat er in 2011 een erge droogte was waarbij jullie dieren verloren en er ook oudere mensen stierven aan diarree. Op de vraag of er nadien nog eens een periode van ernstige droogte is geweest, antwoordt u dat er ook in 2017 droogte was, maar dat deze niet zo'n impact had en dat jullie geen dieren verloren toen (CGVS, p. 11). Verder doorgevraagd naar de droogte stelt u dat jullie altijd water ter beschikking hadden in de waterput en dat er nooit mensen uit de regio gevlucht zijn omwille van droogte (CGVS, p. 14). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de droogte van 2016-2017 wel degelijk zeer ernstig was en dat mensen in het district Adan Yabal, waar uw

dorp Nurdugle gelegen is, geconfronteerd werden met watertekorten waardoor veel families en veehouders de regio ontvluchtten. Gelet op het feit dat u zelf in een regio woonde waar er geen rivier was (CGVS, p. 11) en dat u veehoudster was (p. 4 en 6) kan verwacht worden dat u wel degelijk van de ernst van deze droogte op de hoogte geweest zou zijn. Uw gebrek aan doorleefde verklaringen hierover doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u in die periode nog in Nurdugle gewoond zou hebben.

Tenslotte doen ook uw verklaringen over de politieke situatie in uw regio vermoeden dat u de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit uw land niet in Nurdugle gewoond hebt. U verklaart dat AS in 2010 de macht nam in uw regio en dat zij daar sindsdien ononderbroken aan de macht waren, zonder dat er sindsdien nog enig gevecht is geweest en zonder dat de macht op enig moment opnieuw werd overgenomen door de overheid (CGVS, p.12, 14 en 16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat uw dorp en de regio rondom, inclusief Adan Yabal stad, in 2016 voor korte tijd werden heroverd door AMISOM en het Somalische leger. Hierop gewezen stelt u dat u dat niet gezien hebt. Wanneer gevraagd wordt of u dan wel hoorde over gevechten in Adan Yabal, antwoordt u eveneens ontkennend. Op de vraag wat Ahlu-Sunna Wal Jama (ASWJ) is, antwoordt u dat het religieuze mensen zijn die AS haten en die in uw regio aanwezig waren voordat AS de macht nam. U stelt echter dat zij nooit tegen AS gevochten hebben in uw regio (CGVS, p. 12-13 en 16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat ASWJ wel degelijk veel heeft gevochten tegen AS in Middle Shabelle en meer specifiek in Run-Nirgod, op enkele kilometers van uw dorp, in 2008 en 2009. Nogmaals geconfronteerd met de twijfels die rijzen bij uw beweerde recente herkomst uit Nurdugle en gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare landeninformatie, antwoordt u slechts dat u niet zag dat ASWJ en AS tegen elkaar vochten, dat u in het dorp bent geboren en opgegroeid maar dat u het niet gehoord hebt en dat er geen gevechten waren tussen AS en de overheid in uw dorp (CGVS, p. 16). Door het louter herhalen van uw verklaringen slaagt u er echter niet in de geloofwaardigheid van uw recente herkomst te herstellen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk de laatste jaren voor uw vertrek verbleven te hebben in het dorp Nurdugle gelegen in het district Adan Yabal in de provincie Middle Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijfplaats in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Nurdugle heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden recente verblijfplaatsen in Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 15/02/2022 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaats in Somalië, maar u herhaalde slechts wat u eerder verklaarde (CGVS, p. 16). U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verschillende elementen en tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnen. Zo stelt u vooreerst dat uw echtgenoot is verdwenen één maand na de geboorte van uw dochter in december 2016 (CGVS, p. 3) terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw man wegging toen u hoogzwanger was van uw dochter S. en sindsdien vermist is (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Gelet op het feit dat de verdwijning van uw man het beginpunt van uw problemen met AS vormde, die nadien aan u kwamen vragen waar uw man was (CGVS, p. 17-18), zou echter verwacht kunnen worden dat u een beter idee zou hebben van wanneer uw man verdwenen is, op z'n minst of dit voor of na de bevalling van uw dochter was. Daarbij dient nog opgemerkt dat uw verklaringen over de verdwijning van uw man erg vaag zijn. U weet immers niet waarom hij vertrokken is of naar waar en u hebt geen idee wat er verder met uw man gebeurd is (CGVS, p. 15-17). Voorts zijn uw verklaringen over de keren dat AS u aansprak incoherent. Terwijl u immers eerst stelt dat AS na de verdwijning van uw man in totaal 3 keer met u kwam spreken over de vermissing van uw man op tijdstippen die ver uit elkaar lagen en dat ze de derde en laatste keer ook spraken over uw zoon (CGVS, p. 17), verklaart u nadien dat AS meteen na de vermissing van uw man vaak kwam vragen waar uw man was, maar dat ze dan pas in juni 2020 drie keer direct bij u thuis kwamen om u te zeggen dat u met hen moest trouwen en uw zoon zich bij AS moest aansluiten (CGVS, p. 17-18). Over het feit dat AS u verplichtte om met hen te trouwen hebt u tijdens uw eerste interview op de DVZ overigens met geen woord gerept (zie Vragenlijst DVZ), hetgeen zeer verwonderlijk is aangezien dit toch een belangrijk element van uw asielmotieven uitmaakt. Dat u op de DVZ verteld werd om uw problemen in het kort uit te leggen (CGVS, p. 18) biedt geen verschuiving voor het feit dat u een dergelijk kernelement uit uw asielrelaas niet eerder vermeldde, temeer aangezien u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat u op de DVZ al uw belangrijkste asielmotieven in het kort hebt kunnen vertellen (CGVS, p. 2).

Verder zijn uw verklaringen niet zeer coherent wat betreft de tijdstippen dat u uw zoon van school haalde en uw arrestatie door AS, en u spreekt op tegenstrijdige wijze over gebeurtenissen in de maanden juni en

juli ("de 6e en 7e maand") (CGVS, p. 17-19). Voorts zijn uw verklaringen tegenstrijdig wat betreft de leeftijd van uw zoon op het moment dat AS en de koranleraar zeiden dat AS uw zoon wilde meenemen. Zo impliceert uw verklaring op DVZ, met name dat uw zoon geboren werd in 2010 (Verklaring DVZ, vraag 16) dat uw zoon op dat moment 10 jaar oud was, wat niet klopt met uw verklaring op het CGVS dat uw zoon toen 13 jaar oud was aangezien hij geboren werd in 2007 (CGVS, p. 5 en 18). Gelet op het feit dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of alles op DVZ correct genoteerd werd en u dus de kans werd geboden om eventuele fouten recht te zetten (CGVS, p. 2) weet uw verklaring dat zijn geboortedatum fout geschreven en nadien gecorrigeerd werd (CGVS, p. 5) niet te overtuigen.

Voorts is het volstrekt onlogisch dat u, als u al begin juni van AS en de koranleraar hoorde dat AS uw zoon zou meenemen, uw zoon nog tot het einde van de 6e maand naar de koranschool liet gaan. Dat u 'toen nog niet zo'n angsten had' (CGVS, p. 18) weet geheel niet te overtuigen. U werd immers al sinds de verdwijning van uw man in 2016 door AS werd lastiggevalen en daarenboven vermeldde u zelf dat AS in het verleden kinderen uit het dorp van de koranschool had meegenomen (CGVS, p. 15). Het kan dan ook verwacht worden dat u dergelijke bedreigingen wel degelijk serieus zou nemen. Bovendien is het vreemd dat AS al sinds begin juni zou gezegd hebben dat ze uw zoon wilden meenemen, maar hier dan een hele tijd mee gewacht zou hebben waardoor ze u de kans gaven uw zoon van de school te halen. Hierop gewezen stelt u naast de kwestie "ze hebben hem niet meegenomen. Ze hebben een aantal keren de kinderen van de school meegenomen" (CGVS, p. 18). Daarbij is het ook bedenkelijk dat u, nadat u uw zoon van school haalde, hem wel stiekem onderbracht in het huis van een tante maar zelf niet onderdook. Gelet op de eerdere bedreigingen van AS dat ze uw zoon wilden rekruteren u gedwongen laten huwen, had u immers kunnen verwachten dat AS u hierna zou komen opzoeken. Gevraagd of u op het moment dat u uw zoon van school haalde al van plan was om het land te verlaten, antwoordt u vaagweg "ja, er zijn meerdere families van het dorp vertrokken". Op de vraag waarom u dan niet sneller bent vertrokken aangezien u had kunnen verwachten dat AS u zou komen opzoeken, antwoordt u dat u toen niet ernstig angst had (CGVS, p. 19-20). Dit weet niet te overtuigen.

Daarbij zijn ook uw verklaringen over uw vrijlating door AS tegenstrijdig. Terwijl u op de DVZ immers stelde dat u werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uw zoon terug naar de koranschool zou sturen (Vragenlijst DVZ, vraag 1) verklaart u op het CGVS dat u werd vrijgelaten omdat u toestemde met een gedwongen huwelijk. Gewezen op uw verschillende verklaring bij de DVZ, stelt u slechts dat dit fout is en dat ze u niet in detail bevraagd hebben (CGVS, p. 20). Hiermee kan u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet ophelderen.

Verder is het zeer bedenkelijk dat u na uw vrijlating hoorde dat AS een vrouw in uw dorp had aangesteld om uw dochters te laten besnijden (CGVS, p. 13-14). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat AS geen voorstander is van vrouwenbesnijdenis maar het hooguit gedooft omdat het een ingebedde culturele praktijk betreft. Hierdoor is het weinig aannemelijk dat AS het initiatief zou nemen om een vrouw aan te stellen die uw dochters moest besnijden. Hierop gewezen stelt u slechts dat AS voor besnijdenis is en dat ze op alle plaatsen waar ze aanwezig zijn voorstellen om meisjes te besnijden (CGVS, p. 21). Daarbij dient nog opgemerkt dat u op de DVZ geheel niet vermeld hebt dat uw dochters op aanvraag van AS besneden zouden moeten worden, maar in tegendeel dat het de tante van uw man was die wilde dat uw dochters besneden zouden worden omdat dit een traditie in Somalië is (Vragenlijst DVZ, vraag 5).

Daarenboven is het vreemd dat AS u vrijliet op voorwaarde dat u met hen zou trouwen en dat u uw zoon zou zoeken, maar dat zij geen enkele keer terug naar uw huis zijn gekomen in de periode van zo'n drie weken tussen uw vrijlating begin juli en uw vertrek uit het dorp op 25 juli 2020 (CGVS, p. 21). Wat uw vertrekdata betreft dient overigens nog opgemerkt dat deze eveneens strijdig zijn met uw verklaringen op de DVZ. Terwijl u op het CGVS immers verklaarde dat u van 25 juli tot 15 augustus 2020 in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 4 en 21), stelde u op de DVZ dat u van 1 tot 25 augustus 2020 in Mogadishu was (Verklaring DVZ, vraag 10 en 32). Hierop gewezen stelt u slechts dat u het zich niet herinnert (CGVS, p. 21).

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw verklaring dat uw vader uw reisweg betaalde door een bouwgrond in Karaan te verkopen (CGVS, p. 13, 16-17 en 21) strijdig is met wat u op de DVZ had verklaard, met name dat uw vader kamelen had verkocht om uw reis te bekostigen (Verklaring DVZ, vraag 31). Hierop gewezen ontkent u dit opnieuw slechts, waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert.

Wat betreft uw verklaring dat u suikerziekte hebt, hetgeen u staft met medische documenten, en dat er geen medicatie is in Somalië (CGVS, p. 14 en 22) dient nog opgemerkt dat medische problemen op zich

geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Evenmin kan het medisch attest waaruit blijkt dat u littekens hebt opgelopen en besneden bent bovenstaande beoordeling wijzigen.

In verband met uw minderjarige dochters S. en Ah., geboren in 2016 en 2014, hebt u wat hen betreft een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Ter staving hiervan legt u medische attesten (dd. 16/12/2020 en 24/02/2022) neer van u en uw dochters alsook een boekje van GAMS. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan S. en Ah. Dit document

versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moeten worden beschermd.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochters S. en Ah. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“1. Wat het specifieke profiel van verzoekster en haar geografische kennis betreft

Het CGVS verklaart dat verzoekster geen informatie heeft verstrekt die zou kunnen wijzen op procedurele behoeften en dat in het kader van het onderhoud derhalve geen specifieke maatregel is getroffen.

Verzoekster heeft echter sinds het begin van haar asielprocedure bij DVZ verklaard dat zij niet naar school is geweest en dat zij haar geboortedorp nooit heeft verlaten. Er zij ook op gewezen dat zij uit een conservatieve moslim-achtergrond komt (zij werd bijvoorbeeld zeer streng besneden toen zij jonger was). Ze legde ook uit dat ze leed aan zeer onevenwichtige diabetes.

Het CGVS heeft verzoekster een gebrek aan medewerking verweten met betrekking tot haar verblijfplaats in Somalië, zonder zelfs maar rekening te houden met dit bijzondere profiel van verzoekster bij de beoordeling van haar verklaringen.

Verzoekster wordt dus verweten dat zij niet voldoende geografische kennis heeft van haar regio van herkomst. Uit haar verklaringen blijkt echter duidelijk dat zij in staat was vragen te beantwoorden die betrekking hadden op haar directe omgeving. Zo wordt in de bestreden beschikking zelf toegegeven dat zij in staat was om talrijke dorpen in de omgeving van het dorp Nurdugle op te sommen, waarbij zij de juiste windrichtingen en soms de afstand vermeldde (CGVS, blz. 8-9). Het CGVS beweert dat verzoeker zich deze dorpen herinnerde en ze uit het hoofd herhaalde. Deze bewering is niet op feiten gebaseerd, aangezien verzoekster, gelet op haar profiel, niet van tevoren had kunnen denken dat haar deze vraag zou worden gesteld en dat zij deze dorpen zou onthouden.

Bovendien valt moeilijk in te zien waarom zij de namen van deze dorpen zou hebben geleerd en niet de naam van de hoofdstad van haar district. Verzoekster kent ook de namen van de districten in haar provincie (Midden Shabelle), de provincies in de omgeving en was in staat de route van haar dorp naar Mogadishu te beschrijven toen zij het dorp verliet (CGVS, blz. 8).

Wat de perioden van droogte betreft, heeft verzoekster nooit beweerd dat er in haar dorp geen droogte was geweest, maar alleen dat zij minder onder de droogte van 2017 had geleden dan andere inwoners van haar gebied; zij heeft geantwoord op de haar gestelde vragen zonder de feiten die zij had ondervonden te overdrijven. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij goed op de hoogte was van de verschillende perioden van droogte in haar gebied, wat ook aantoont dat zij daar woonde.

Zij verklaarde ook dat er in haar dorp twee waterputten waren en dat er altijd water in deze putten had gezeten omdat ze gemotoriseerd waren (CGVS, blz. 11, "de waterput van Ali Salad en de waterput van Enow."). Ze zei dat ze veel dieren had verloren tijdens de droogte in 2011, en dat er ook een droogte was geweest in 2017, maar dat deze droogte minder impact had gehad voor zover het haar persoonlijk betrof, hoewel andere boeren in het dorp ook dieren hadden verloren tijdens deze droogte. Ze vertelde over haar persoonlijke ervaring. Het feit dat de droogte van 2017 veel mensen zwaar heeft getroffen, heeft verzoekster er niet van weerhouden om tijdens de droogte toegang te hebben tot water in haar dorp.

Zij wist ook niet dat er op 30 km van haar dorp een luchthaven was, zoals de tegenpartij beweert. Er zij op gewezen dat zij haar dorp nooit heeft verlaten en dat dit vliegveld zelfs niet in hetzelfde district ligt als dat waar verzoekster woont. Het is niet duidelijk waarom zij op de hoogte had moeten zijn van deze luchthaven, gelet op haar bijzondere profiel. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat het om een belangrijke burgerluchthaven of een internationale luchthaven gaat of dat deze nog steeds in bedrijf is (hij is zelfs niet zichtbaar op GoogleMap). Er wordt geen informatie gegeven over deze locatie.

Wat de gevechten met Al-Shabaab in haar gebied betreft, heeft verzoekster weliswaar verklaard dat zij wist dat Al-Shabaab sinds 2010 in haar gebied aan de macht was (hetgeen overeenstemt met objectieve informatie), maar dat zij hen in haar dorp niet persoonlijk had zien vechten met regeringstroepen, hetgeen geloofwaardig is. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat zij veel heeft geluisterd naar het radio- of televisienieuws over de politieke situatie in haar regio. Gezien haar profiel is het normaal dat zij niet op de hoogte is van de hele politieke situatie in haar regio, ook al heeft zij haar dorp nooit verlaten. Zij vertelde wat zij wist, gebaseerd op haar ervaring in het dorp Nurgule. Er is geen objectieve informatie dat er specifiek in haar dorp gevechten werd. Hoewel haar dorp in het district Aden Yabal ligt, is de stad Aden Yabal vrij ver van haar dorp, dus het is begrijpelijk dat ze de gevechten in die stad in 2016 niet vermeldt. Zij verklaarde dat AMISOM niet aanwezig was in haar dorp en dat zij niemand had zien vechten, wat de waarheid is (blz. 12).

Er zij ook op gewezen dat haar dorp zich op minder dan 10 km bevindt van de grens tussen het district Aden Yabal (waar haar dorp zich bevindt) en het district Adale. Verzoekster weet heel goed dat haar dorp in Aden Yabal ligt. Op de gesloten vraag van het CGVS (blz. 3) of haar dorp in het Adale-district lag, antwoordde zij ja, maar het is waarschijnlijk dat zij ja antwoordde zonder na te denken over het belang van deze vraag, eenvoudigweg omdat haar dorp slechts een paar kilometer verderop ligt.

Voor zover verzoekster niet heeft verzuimd mee te werken, diende het CGVS de veiligheidssituatie in verzoeksters gebied te analyseren.

De huidige veiligheidssituatie in de regio van verzoekster rechtvaardigt op zijn minst de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster, met name gelet op haar bijzonder kwetsbare profiel en het feit dat zij ernstig aan diabetes lijdt.

2. Asielrelaas

In de tweede plaats is het CGVS van mening dat sommige verklaringen van verzoeker niet erg coherent zijn wat de aangevoerde asielgronden betreft.

Het CGVS maakt een subjectieve en partiële beoordeling van de verklaringen van de aanvrager.

Verzoekster bevestigde dat zij eerlijk was geweest en had gezegd wat zij wist, zonder te overdrijven. Nogmaals, er is geen rekening gehouden met haar specifieke profiel.

Verzoeker had het CGVS vóór het onderhoud ook een document toegezonden (zie e-mail van 28 januari 2022 van haar advocaat), waaronder een scan waarop traumatisch letsel is te zien (zie administratief dossier). Verzoekster had verklaard dat dit letsel verband hield met de klappen die zij tijdens haar arrestatie had gekregen. Dit element wordt in de bestreden beschikking niet geanalyseerd, noch in aanmerking genomen.

Er zij ook op gewezen dat de minderjarige dochters van verzoeker als vluchtelingen zijn erkend. Het beginsel van de eenheid van het gezin maakt het mogelijk de bescherming die aan een vluchteling wordt verleend, uit te breiden tot zijn naaste verwanten teneinde hem in staat te stellen een normaal gezinsleven te leiden en hem volledige bescherming te bieden.

In casu is het bestreden besluit in strijd met dit beginsel en met de eerbiediging van het gezins- en privé-leven van verzoekster en haar gezin in België.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift lijkt aan te voeren dat onvoldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden in haar hoofde omwille van haar profiel van ongeschoolde vrouw afkomstig uit een conservatieve moslim-achtergrond die haar dorp nooit heeft verlaten en “*zeer onevenwichtige*” diabetes heeft, kan zij niet worden bijgetreden.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure haar volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over haar verzoek en het aan haar is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55*). De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster bij aanvang van de procedure een vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” heeft ingevuld en hierbij “*nee*” antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ, stuk 5, p. 1).

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat zij tot haar dertiende naar de koranschool ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5). Hoe dan ook benadrukt de Raad dat ook van een persoon zonder scholing afkomstig uit een conservatieve achtergrond redelijkerwijze wordt verwacht dat zij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar herkomstregio en relaas. De Raad benadrukt dat een gebrek aan scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat verzoekster niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten. Ook het feit dat verzoekster diabetes heeft, toont niet aan dat haar cognitieve vermogens zouden zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek op een gedetailleerde, coherente en consistente wijze uiteen te zetten. Dit kan niet blijken uit de neergelegde medische attesten en verzoekster brengt hier geen enkel ander bewijs van bij.

Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt naar het oordeel van de Raad daarenboven dat verzoekster over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. De *protection officer* stelde tijdens het persoonlijk onderhoud eenvoudige, duidelijke vragen die verzoekster kennelijk kon volgen en waarvan zij de inhoud en logica correct begreep. Verzoekster toont met de loutere verwijzing naar haar profiel aldus niet aan dat zij niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en er te voldoen aan haar verplichtingen, noch dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming niet op een coherente, gedetailleerde en consistente wijze zou kunnen uiteenzetten.

Verzoekster toont, gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, dan ook niet aan dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met enige bijzondere procedurele noden in haar hoofde.

2.4. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de ingeroepen vervolgingsfeiten niet heeft aannemelijk gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoekster ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan haar identiteit en regio van herkomst, volhardt dat zij wel over een voldoende kennis beschikt van haar regio, rekening houdend met haar profiel en minimaliseert en ontkent de vaststellingen van de commissaris-generaal. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat (i) verzoeksters geografische kennis over haar regio, (ii) haar verklaringen over de droogte in 2017 en over (iii) de politieke situatie in haar regio enerzijds lacunair, incorrect en ondoorleefd zijn en anderzijds ingestudeerd overkomen. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden verblijf in haar vermeende regio van herkomst, het dorp Nurdurgle, in het district Adan Yabaal, in de provincie Middle Shabelle in Somalië, tot aan haar vertrek naar België.

In zoverre verzoekster de vastgestelde lacunes in haar kennis tracht te minimaliseren door te verwijzen naar haar profiel van ongeschoolde vrouw afkomstig uit een conservatieve moslim-achtergrond die haar dorp nooit heeft verlaten en “*zeer onevenwichtige*” diabetes heeft, herhaalt de Raad dat ook van iemand met dit profiel kan worden verwacht dat zij doorleefde verklaringen kan geven en kan antwoord geven op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt opnieuw dat een gebrek aan scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat verzoekster niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten. Daarnaast merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoekster haar dorp nooit eerder verlaten heeft, geen voldoende verklaring biedt voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij van de districten en de richting van de dorpen in haar omgeving hoorde via haar echtgenoot en andere dorpelingen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8 en 10). Verzoekster toont aldus niet aan dat zij dermate afgezonderd leefde dat van haar geen voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving kan worden verwacht. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeksters profiel, dat overigens slechts steunt op de door haar afgelegde verklaringen, niet overtuigt als verschoningsgrond voor haar lacunaire kennis en ondoorleefde verklaringen. De Raad wijst er bovendien andermaal op dat verzoekster niet aantoonde dat zij omwille van haar diabetes niet in staat zou zijn om haar relaas op een coherente, doorleefde en consistente wijze toe te lichten en dat dit evenmin blijkt uit het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift dat zij wel over een voldoende geografische kennis bezit van haar regio van herkomst, met name de provincies, districten en dorpen in haar omgeving, en de route van haar dorp naar Mogadishu. De Raad merkt echter op dat verzoekster hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) verzoekster verkeerdelijk vermeldde dat haar dorp in het district Adale gelegen is, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat haar dorp in Aden Yabal ligt, (ii) zij lacunaire en foutieve verklaringen aflegt over de hoofdstad van het district Adale, hoewel zij beweert dat haar dorp in dit district gelegen is, (iii) zij foutief verklaarde dat het districtscentrum van Adale ten noorden van haar dorp ligt, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit ten zuiden is, (iv) het niet aannemelijk is dat zij vele dorpen in de omgeving kan vermelden met de juiste windrichting en soms de afstand, terwijl zij verklaarde dat zij haar dorp nooit heeft verlaten en verder geen kennis heeft over deze dorpen, hetgeen haar verklaringen een ingestudeerd karakter geeft.

Waar verzoekster aanvoert dat haar dorp op minder dan tien kilometer van de grens tussen haar district Aden Yabaal ligt en het district Cadale ligt, is de Raad van oordeel dat dit geen afdoende verschuiving kan bieden voor verzoeksters foutieve verklaringen over het district waarin haar dorp gelegen is. Verzoekster poneert dat zij weldegelijk wist dat haar dorp in het district Aden Yabaal ligt, doch dat zij zonder nadenken “*ja*” antwoordde op de gesloten vraag of haar dorp in het district Cadale ligt. Dit verweer klemmt echter met verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers genoegzaam dat verzoekster meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat haar dorp in het district Cadale gelegen is: “*Waar bent u geboren? Somalië, een dorpje genaamd Nurduqle. Het is een dorp, waar ligt dat dan juist? In de provincie Middle Shabelle. En in wel district in die provincie? Adale. Welke districten zijn er nog in die provincie? Bedoelt u de dorpen of districten? Districten. Adale. War sheikh. Run nirgood. Jowhar. Balcad. Mahaday. Dat zijn ze allemaal? Adan Yabal. En uw dorp is in Adale? Ja het valt onder Adale.* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). Zij verklaarde verder op geen enkel moment dat haar dorp in het district Aden Yabaal gelegen is. Haar blote *post-factum* bewering in het verzoekschrift dat zij wel degelijk op de hoogte was hiervan, kan dan ook niet worden aanvaard. Dat verzoekster wel in staat is om op louter theoretische wijze alle districten van haar provincie Middle Shabelle op te sommen, doch er niet in slaagt om haar eigen dorp op een correcte wijze te situeren binnen deze provincie, is dan ook niet aannemelijk en geeft haar verklaringen een (gebrekkig) ingestudeerd karakter.

Verzoekster bekritiseert voorts de motivering in de bestreden beslissing dat haar kennis van de dorpen in haar omgeving een ingestudeerd karakter heeft, doch zij beperkt zich tot het geven van blote beweringen en kritiek en het poneren dat zij dan ook andere zaken zou ingestudeerd hebben. Hiermee slaagt zij er niet in om *in concreto* afbreuk te doen aan deze motivering. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekster de dorpen in haar omgeving bij naam, windrichting en afstand weet op te sommen, doch dat zij verder geen enkele kennis heeft over deze dorpen (*Ibid.*, p. 10), hetgeen verzoeksters verklaringen andermaal een ingestudeerd karakter geeft. De Raad is immers van oordeel dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige en elementaire zaken omtrent de dorpen rondom haar dorp die zij bij naam en windrichting wist op te sommen, *quod non*.

Verzoekster parafraseert in haar verzoekschrift haar verklaringen over de droogte in 2017 en benadrukt hierbij andermaal dat zij minder onder deze droogte geleden heeft dan andere inwoners uit haar gebied. Met de loutere herhaling van haar verklaringen, doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Hierin werd terecht geoordeeld dat verzoeksters verklaringen over de droogte in haar regio niet in overeenstemming zijn met de objectieve landeninformatie. Verzoeksters verklaringen dat er altijd water in de waterput was in haar dorp, dat niet dichtbij de rivier ligt (*Ibid.*, p. 11 en 14), en dat er nooit mensen in de regio zijn gevlucht omwille van de droogte (*Ibid.*, p. 14) klemmt immers met de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 7, nr. 9), waaruit blijkt dat er in verzoeksters vermeende regio van herkomst wel degelijk ernstige watertekorten waren waardoor veel mensen hun huizen zijn ontvlucht. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster, die verklaarde dat zij dieren hield in haar dorp en dat zij na de verdwijning van haar echtgenoot in december 2016 enkel overleefde door de melk van haar dieren te verkopen in haar dorp (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3 en 6), geen doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de droogte in haar regio van 2017 en de impact ervan op haar persoonlijke leven. Dat verzoekster, gevraagd om over deze periode te vertellen, louter verklaarde "*het had geen impact op ons zoals in 2011, het was beter*" (*Ibid.*, p. 11) is, gelet op haar verklaarde profiel, niet aannemelijk en duidt erop dat zij deze periode van extreme droogte in haar regio van herkomst niet werkelijk heeft meegemaakt. Er kan van verzoekster worden verwacht dat zij een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis heeft van deze periode van droogte in haar regio, *quod non*. Verzoeksters lacunaire en ondoorleefde verklaringen over de droogte van 2017 doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar voorgehouden verblijf in haar vermeende regio van herkomst tot aan haar vertrek naar België.

Verzoekster volhardt in haar verzoekschrift dat zij nooit een gevecht gezien heeft tussen Al-Shabaab en de regeringstroepen in haar dorp, doch de Raad stelt vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van de machtsovername van de regering op Al-Shabaab in haar dorp in 2016. De Raad is van oordeel dat van verzoekster redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de machtsovernames in haar dorp, aangezien dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal is, en dat zij hierover kan vertellen wanneer zij met deze machtsovernames geconfronteerd wordt, *quod non*. Dat verzoekster hier niet op de hoogte van lijkt te zijn is niet aannemelijk en duidt erop dat zij deze machtsovername in haar dorp niet werkelijk heeft meegemaakt. De verwijzing naar verzoeksters profiel biedt voorts geen afdoende verklaring of verschoning voor haar lacunaire kennis van de machtsovername in de stad Adan Yabaal. Hierboven werd immers reeds geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij dermate afgezonderd leefde dat van haar geen voldoende doorleefde en met objectieve overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving kan worden verwacht. Er kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, zelfs indien zij, zoals zij in haar verzoekschrift stelt, niet veel luisterde naar de radio of de televisie, wel degelijk meer informatie zou verkrijgen over machtsovernames in de stad Adan Yabaal indien zij werkelijk in deze regio verbleef. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat deze stad de hoofdstad is van haar district (Landeninformatie, stuk 7, nr. 3). De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, enkel vaststellen dat verzoekster niet op de hoogte blijkt te zijn van de machtsovernames in haar dorp en regio, zelfs niet wanneer zij hier uitdrukkelijk mee wordt geconfronteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12), hetgeen niet aannemelijk is en erop duidt dat verzoekster deze niet werkelijk heeft meegemaakt.

Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat verzoekster er niet in slaagt om haar voorgehouden verblijf in haar vermeende regio van herkomst tot aan haar vertrek naar België aannemelijk te maken, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven met betrekking tot verzoeksters lacunaire kennis van de luchthaven en de gevechten tussen Al-Shabaab en ASWJ in haar regio bijkomstig en niet-determinerend. Kritiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw recente herkomst uit Nurdugle niet weten te overtuigen. Vooreerst kunnen vraagtekens geplaatst worden bij uw geografische kennis van uw beweerde regio van herkomst. Zo verklaart u dat uw dorp Nurdugle in het district Adale ligt (CGVS, p. 2), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit dorp in het district Adan Yabal ligt. Voorts stelt u dat Jowhar de hoofdplaats van het district Adale is, hetgeen echter niet correct is. Nadien stelt u correct dat Jowhar de hoofdstad van de hele provincie is, maar u kan niet vertellen wat dan de hoofdplaats van uw zogezegde district Adale is (CGVS, p. 2-3). Daarbij verklaart u ook dat het districtscentrum van Adale ten noorden van uw dorp Nurdugle ligt (CGVS, p. 3), terwijl dit ten zuiden van Nurdugle blijkt te liggen. (...) Verder stelt u dat u nooit op een andere plek bent geweest buiten uw dorp (behalve eenmaal te voet naar het dorp Maxamed Saciid) omdat u dat nooit nodig hebt gehad. Dat u wel vele dorpen in de omgeving kan opnoemen met vermelding van de juiste windrichtingen en soms de afstand, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U kan immers voor het overige, hoewel u stelt van deze dorpen gehoord te hebben via anderen, niet veel over deze dorpen vertellen. U weet niet welke dorpen de grote of belangrijke dorpen in de buurt waren en kan niets specifiek over enige van deze dorpen vertellen (CGVS, p. 9-10). Bovenstaande elementen doen vermoeden dat u dorpen ingestudeerd hebt.

Gevraagd naar periodes van ernstige droogte vertelt u dat er in 2011 een erge droogte was waarbij jullie dieren verloren en er ook oudere mensen stierven aan diarree. Op de vraag of er nadien nog eens een periode van ernstige droogte is geweest, antwoordt u dat er ook in 2017 droogte was, maar dat deze niet zo'n impact had en dat jullie geen dieren verloren toen (CGVS, p. 11). Verder doorgevraagd naar de droogte stelt u dat jullie altijd water ter beschikking hadden in de waterput en dat er nooit mensen uit de regio gevlucht zijn omwille van droogte (CGVS, p. 14). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de droogte van 2016-2017 wel degelijk zeer ernstig was en dat mensen in het district Adan Yabal, waar uw dorp Nurdugle gelegen is, geconfronteerd werden met watertekorten waardoor veel families en veehouders de regio ontvluchtten. Gelet op het feit dat u zelf in een regio woonde waar er geen rivier was (CGVS, p. 11) en dat u veehoudster was (p. 4 en 6) kan verwacht worden dat u wel degelijk van de ernst van deze droogte op de hoogte geweest zou zijn. Uw gebrek aan doorleefde verklaringen hierover doet ernstig twijfelen aan uw bewering dat u in die periode nog in Nurdugle gewoond zou hebben.

Tenslotte doen ook uw verklaringen over de politieke situatie in uw regio vermoeden dat u de laatste jaren voor uw beweerde vertrek uit uw land niet in Nurdugle gewoond hebt. U verklaart dat AS in 2010 de macht nam in uw regio en dat zij daar sindsdien ononderbroken aan de macht waren, zonder dat er sindsdien nog enig gevecht is geweest en zonder dat de macht op enig moment opnieuw werd overgenomen door de overheid (CGVS, p.12, 14 en 16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat uw dorp en de regio rondom, inclusief Adan Yabal stad, in 2016 voor korte tijd werden herovert door AMISOM en het Somalische leger. Hierop gewezen stelt u dat u dat niet gezien hebt. Wanneer gevraagd wordt of u dan wel hoorde over gevechten in Adan Yabal, antwoordt u eveneens ontkennend. (...) Nogmaals geconfronteerd met de twijfels die rijzen bij uw beweerde recente herkomst uit Nurdugle en gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare landeninformatie, antwoordt u slechts dat u niet zag dat ASWJ en AS tegen elkaar vochten, dat u in het dorp bent geboren en opgegroeid maar dat u het niet gehoord hebt en dat er geen gevechten waren tussen AS en de overheid in uw dorp (CGVS, p. 16). Door het louter herhalen van uw verklaringen slaagt u er echter niet in de geloofwaardigheid van uw recente herkomst te herstellen.”

Gezien uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot aan zijn vertrek naar België in het dorp Nurdugle, in het district Adan Yabaal, in de provincie Middle Shabelle in Somalië heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan en de aanleiding zouden hebben gevormd tot verzoeksters vlucht uit zijn land van herkomst.

Waar verzoekster in het verzoekschrift kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing inzake de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, is de Raad van oordeel dat dit deel uitmaakt van een overtollige motivering, nu uit bovenstaande vaststellingen reeds blijkt dat aan verzoeksters asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht, gelet op het feit dat verzoekster haar recente herkomst niet aannemelijk maakt. Een bespreking van verzoeksters kritiek op deze motivering in de bestreden beslissing dringt zich dan ook niet op.

Waar verzoekster nog attesten neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 2-3), wijst de Raad erop dat

uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens de persoonlijke onderhoud noch thans in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Verzoekster verwees enkel naar de medische problemen die zij ondervindt ten gevolge van haar VGV (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Deze medische problemen ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt voorts op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Het medisch attest (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 2), dat melding maakt van bepaalde brandwonden op verzoeksters onderrug, die volgens haar verklaringen het gevolg zijn van haar verwondingen aangebracht tijdens haar VGV, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster geen actuele vrees voor vervolging ten gevolge van haar VGV aannemelijk maakt. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan.

De bestreden beslissing oordeelde voorts terecht dat verzoeksters gezondheidstoestand in België, met name het feit dat zij suikerziekte heeft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 1), op zich geen verband houdt met de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verklaarde dat er geen medicatie zou zijn in Somalië (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14 en 22), doch zij toont niet aan dat haar omwille van één van de redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag, noch omwille van een andere reden die betrekking heeft op haar persoon, een medische behandeling zou worden ontzegd in haar land van herkomst.

Waar verzoekster nog aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met het medisch attest, zijnde *“een scan waarop een traumatisch letsels is te zien”*, dat haar advocaat op 28 januari 2022 per mail aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dergelijke mail aan de commissaris-generaal werd verzonden. Verzoekster brengt hier evenmin enig bewijs van bij, noch brengt zij thans in haar verzoekschrift een kopie bij van het medisch attest dat zij zou hebben neergelegd. Dergelijke blote beweringen in het verzoekschrift kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst verzoekster erop dat haar minderjarige dochters door de commissaris-generaal werden erkend als vluchteling en voert zij aan dat de beslissing in strijd is met het beginsel van de eenheid van het gezin.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochters S. en Ah. en de hoedanigheid van vluchteling van S. en Ah. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochters S. en Ah., geboren in 2016 en 2014, hebt u wat hen betreft een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Ter staving hiervan legt u medische attesten (dd. 16/12/2020 en 24/02/2022) neer van u en uw dochters alsook een boekje van GAMS. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend

gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het arrest *“Ahmedbekova”* van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overwegingen 48 e.v. en 68).

De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige andere interne of internationale rechtsnorm, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste, om verzoekster te erkennen als vluchteling louter omdat haar dochters S. en Ah. als vluchteling werden erkend.

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochters S. en Ah. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochters.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochters teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat haar dochters niet zijn besneden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekster melding maakte dat haar dochters in haar dorp zouden moeten worden besneden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13), doch zij maakt geen melding dat zij zou dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Somalië omdat zij haar dochters niet wil laten besnijden. Indien verzoekster dergelijke vrees koesterde, mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dit te vermelden. Ook in haar verzoekschrift maakt zij hier geen enkele melding van. Bovendien merkt de Raad nog op dat uit hetgeen voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekster geen zicht biedt op haar verblijf voor zijn vertrek naar België. Indien zij meent dat zij een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade koestert bij een terugkeer naar Somalië omwille van het

feit dat zij haar dochters niet wil laten besnijden, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming een zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor haar vertrek, *quod non*.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten in dit verband geen ander licht werpen op deze beoordeling. De neergelegde medische attesten in hoofde van verzoeksters dochters S. en Ah. en de verklaring op eer van GAMS (*Ibid.*, nrs. 4-8) bewijzen slechts dat verzoeksters dochters niet besneden zijn, hetgeen in onderhavige beslissing niet wordt betwist.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde recente herkomst uit het dorp Nurdugle, in het district Aden Yabaal, in de provincie Middle Shabelle in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2 en 16).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP